

Er was eens

ER WAS LENS

sprookjes voor young adults

JEN MINKMAN - CATHINCA VAN SPRUNDEL
MARIJKE F JANSEN - MIRANDA PETERS
SUZANNE PETERS

Er was eens
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2019 Dutch Venture Publishing
Auteurs: Jen Minkman, Cathinca van Sprundel, Marijke F Jansen,
Miranda Peters, Suzanne Peters

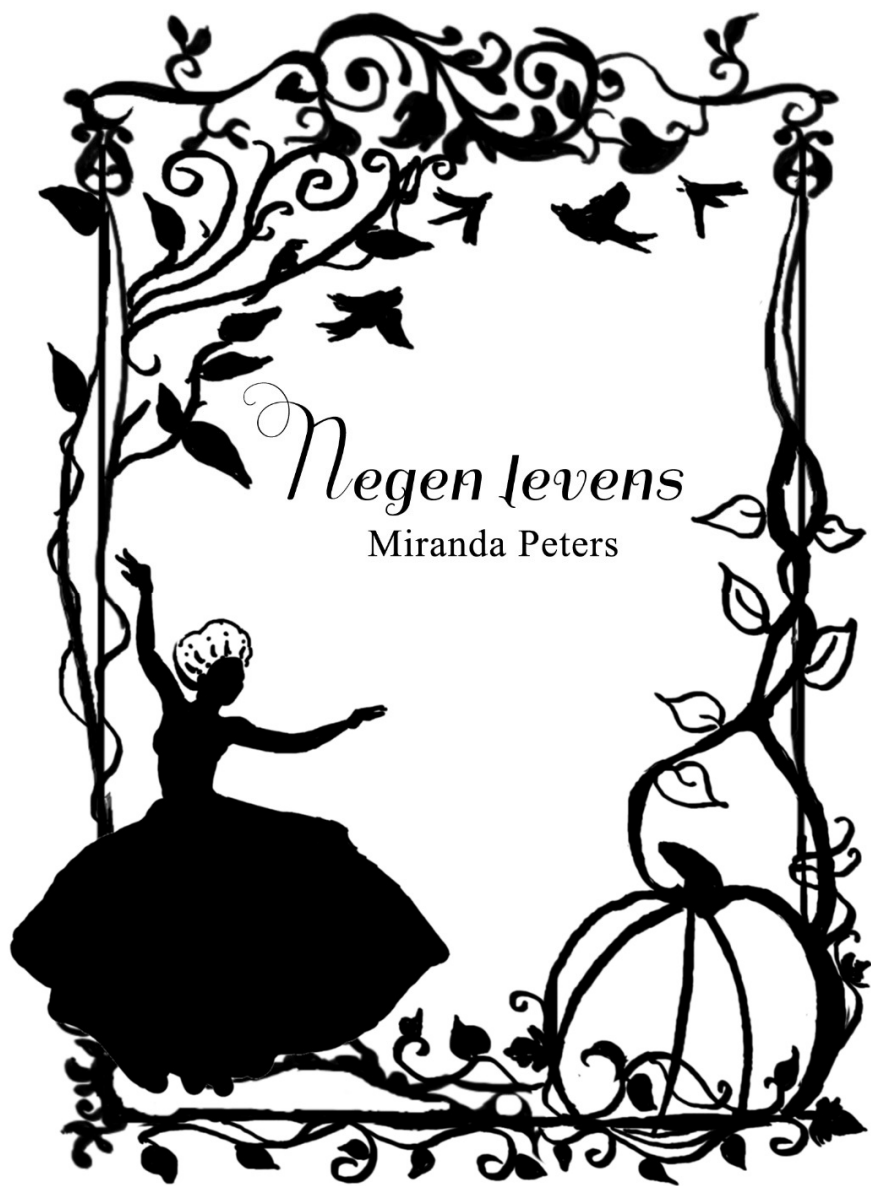
Omslagontwerp: Jen Minkman
Tekstredactie: Michelle van Rij, Melanie Ariëns, Marijke F Jansen,
Jen Minkman
Illustraties: Marieke Veringa

Eerste druk oktober 2019
ISBN 978-94-92585-39-4
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk,
fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Negen levens – Miranda Peters	7
Ontvlochten – Cathinca van Sprundel	53
De grote, boze wolf – Jen Minkman	87
Bevroren – Marijke F Jansen	135
Online – Suzanne Peters	203

Negen levens

Miranda Peters

1

'Ik wil de prins zijn.'

'Dat kan niet, jij bent een meisje.'

'Als ik een broek draag en mijn haar afknip, ben ik de prins. Jij doet de prinsessenjurk aan en we plakken mijn haar op jouw hoofd. Dan ben jij de prinses.'

Het is al donker wanneer ik de Ruige Buurt bereik. Zoals altijd houd ik mijn adem in om niet meteen verstikt te worden door een onzichtbare muur van verschaald bier, wiet, sigarettenrook en urine. De klinkerstenen zien er net zo onfris uit als de mensen die deze buurt als hun werkterrein beschouwen. Hoeren, zowel mannelijk als vrouwelijk, dringen zich op aan een ieder met een beetje geld op zak. Drugsverslaafden bedelen om geld of drugs, als ze überhaupt nog de kracht hebben om op te staan, want de meesten zitten met een zombie-achtige blik in een hoekje of proberen onzichtbare roze vogels uit de lucht te graaien. Pooiers bekijken de vrouwen die het aandurven hier te komen en beloven ze gouden bergen wanneer ze op hun aanbod ingaan.

Maar het geweld is het ergste. Er klinkt altijd gegil, zelfs boven de dreunende muziek uit. In een huis, in een bar of op straat. Bijna iedere avond is er wel ergens ruzie of wordt er iemand halfdood geschopt. De politie heeft ze al zo vaak weggestuurd, maar ze komen altijd terug. En anders zijn er wel anderen die hun plaats innemen. Uiteindelijk heeft men er een soort van gedoogzone van gemaakt, een godvergeten plek waar wetten en regels niet gelden en waar niemand zich druk maakt om een ander. Een plek waar corrupte agenten nog erger zijn dan de lijfwachten van drugsdealers. *Survival of the fittest* is nergens zo van toepassing als hier. Overdag is dit al een helse plek, maar 's avonds zou geen enkel meisje zich hier moeten vertonen.

Toch doe ik dat wel, iedere dag. Het huis waarin ik woon, ligt eenzaam en afgelegen op een heuvel en de kortste weg loopt dwars door deze buurt.

Met een zucht duw ik een man en vrouw aan de kant die zich tegen me aan vleien. Ik zet nauwelijks kracht, maar toch vallen ze struikelend achterover, vloekend en tierend tegen niemand in het bijzonder. Een eindje verderop staat een man met een flinke snor en slordig rood haar een sigaret te draaien. Er ligt een geamuseerde uitdrukking op zijn gezicht als hij naar het tweetal toeloopt en ze overeind helpt. 'Hier.' Hij drukt een briefje van tien in handen van de vrouw. 'Ga ergens anders iemand lastig vallen, maar laat dit kind met rust.' De vrouw staart de man even aan, maar propt dan resoluut het geld in haar beha en trekt de man aan de restanten van zijn T-shirt mee de straat uit. De man met de snor schudt zijn hoofd. 'Het houdt ook nooit op,' zegt hij terwijl hij ze nakijkt.

Met mijn armen over elkaar geslagen leun ik met mijn rug en een voet tegen een muur. 'Dat hoefde je niet te doen, Luke. Ik kan voor mezelf zorgen.'

Luke neemt grinnikend een trek van zijn sigaret en blaast een wolk rook in mijn gezicht. Het stinkt, maar ik weiger mijn hoofd af te wenden. In deze buurt mag je geen zwakte tonen, niet wanneer er zoveel mensen stiekem toekijken vanachter hun scheef opgehangen gordijntjes. 'Je had nog iets van me tegoed. We staan quitte.'

Geïrriteerd rol ik met mijn ogen. 'Ik heb je al gezegd dat ik er niets voor terug wil. Maar als je het echt niet laten kunt, doe het dan tenminste wanneer ik het écht nodig heb, stomkop.'

Luke laat zijn peuk op de grond vallen en trapt hem uit met zijn voet. Grijnzend laat hij zijn roofdierblik over mijn lichaam gaan. 'Je bent een mooie vrouw geworden, Davina. Ik probeer er alleen maar voor te zorgen dat dat zo blijft.'

Afkeurend trek ik mijn bovenlip op. 'Er zijn dingen die belangrijker zijn dan schoonheid.'

'Zegt het meisje dat iedere vent kan krijgen.' Luke draait zich om, precies op het moment dat er een achterdeur opengaat van de kroeg die in de volksmond de 'Bar des Doods' wordt genoemd, omdat er een keer een bendelid is neergeschoten. Gillend en met paniekerige ogen stormt een meisje van ongeveer mijn leeftijd naar buiten. Ze is op blote voeten en haar jurk is aan de voorkant

gescheurd. Er loopt een bloedspoor van haar voorhoofd naar het puntje van haar neus. Ze struikelt over de ongelijke klinkers en valt voorover op haar knieën. Achter haar doemt een kolossale man op die haar aan haar haren weer rechtop trekt. Het meisje gilt het uit van pijn.

Ik herken haar. Cora Maassen is de knapste meid van de klas. Verbaasd vraag ik me af wat ze in vredesnaam te zoeken had in de Bar des Doods. Ze mag dan een aanstelster en een vriendin van de verschrikkelijkste zus aller tijden zijn, maar dat betekent niet dat iedereen zomaar met haar mag doen wat ze willen.

Woede welt in me op. Ze is het zoveelste slachtoffer van het bestuur van de stad, dat zijn ogen sluit voor alles wat hier gebeurt. 'Laat haar met rust!' Met grote stappen been ik op de grote man af. Voor hij beseft wat er gebeurt, raak ik hem met een goed gemikte trap tegen zijn knieholtes en zakt hij neer op de stenen. Hij probeert nog terug te vechten, maar hij is te lomp en te dik, en zijn bewegingen zijn traag, dus ik kan hem moeiteloos afweren. Een vuistslag tegen zijn kaak en neus doen de rest en laten hem bewegingsloos neerploffen op de grond.

Intussen ondersteunt Luke Cora, die met grote ogen naar het kolossale lichaam van de man kijkt. Ik veeg mijn handen af aan mijn spijkerbroek en loop dan langzaam naar Cora toe. 'Heeft hij aan je gezeten?'

Cora schudt haar hoofd. 'N-nee. Hij niet. Ik begrijp het niet. Leroy was zo lief, zo aardig. En toen...' Vol afschuw laat ze haar gezicht in haar handen vallen. 'Toen moest ik mee naar deze... deze plek en hij... Het is mijn eigen s-schuld. Ik w-wilde zo graag dat hij me leuk vond...'

Luke en ik wisselen een blik. *Loverboys*.

'Meisje, luister goed,' zegt Luke, die Cora's handen voor haar gezicht weghaalt. 'Het is niet jouw schuld. Dat is het nooit. Niemand mag ongevraagd aan je zitten. Niemand.'

Cora knikt, maar ik weet niet of Lukes woorden tot haar doordringen. Ik weet niet eens of ze wel beseft wat er had kunnen gebeuren. 'Je moet hier niet meer komen, Cora. Te gevaarlijk.'

Het is net alsof ze me op dat moment pas opmerkt, want ze zet grote ogen op. 'Jij...'

Ik rol met mijn ogen en glimlach flauwtjes naar haar. ‘Welkom in mijn wereld.’

Cora kijkt van mij naar Luke en terug en lijkt iets te willen zeggen, maar opeens worden haar ogen nog groter en begint ze te gillen. En op het moment dat ik het koude staal tegen mijn keel voel, besef ik waarom. Een moment van onoplettendheid, op een moment dat ik het me niet kon veroorloven. Het maakt maar weer eens duidelijk dat je hier nooit veilig bent.

‘Ongedierte gaat ook nooit dood, hè,’ sneert een kille stem in mijn oor. ‘Weet je wel hoeveel me dit geintje van je kost?’

‘Ik heb zo’n donkerbruin vermoeden dat je me dat tot op de cent nauwkeurig gaat vertellen.’ Ik probeer zo stil mogelijk te blijven staan. Het mes dat tegen mijn keel gehouden wordt is scherp en de man die het gebruikt, is een van de ergste criminelen die hier rondloopt. Brute Boris kan met een enkele armbeweging een einde aan mijn leven maken.

‘Vijfhonderdnegentig geweldig mooie euro’s heb jij me vanavond door de neus geboord, stomme bitch. Alleen maar omdat je het niet kon laten je neus in andermans zaken te steken.’

Ik snuif. ‘Als jij nou eens ophoudt met onschuldige meisjes te betrekken bij jouw zaken, dan hoeft ik mijn neus er ook niet in te steken.’

‘Kop dicht.’ Hij zet het mes strakker op mijn keel, waardoor mijn hart harder begint te bonzen. Verdorie, waar blijft Luke wanneer je hem nodig hebt? Ik wil niet bang zijn, geen zwakte tonen, maar mijn lichaam verraadt me. Ik wil niet sterven in deze ranzige buurt. Maar ik kan ook anderen niet aan hun lot overlaten. Toen ik voor het eerst een meisje van een uitzichtloze toekomst redde, wist ik dat ik nooit zoals mijn zussen zou zijn, die in auto’s met kogelvrije ramen en met hun blik op oneindig alle ellende voorbij rijden alsof het niet bestaat.

Opeens verdwijnt het gewicht achter me en valt het mes kletterend op de grond. Er klinkt een gesmoorde kreet en daarna een doffe dreun. Als de bliksem draai ik me om. Boris ligt op de grond, totaal van de wereld. Luke torent boven hem uit, terwijl hij met een dramatisch gebaar een injectiespuit opbergt in de binnenzak van zijn leren jas.

Cora kiest eieren voor haar geld en gaat er na een laatste geschokte blik eindelijk vandoor. Hopelijk vertelt ze aan iedereen op

school hoe gevaarlijk loverboys als Leroy zijn en trapt niemand meer in hun mooie praatjes.

Ik staar naar de man op de grond. ‘Wat heb je met hem gedaan?’

Luke steekt een nieuwe sigaret op en blaast cirkels van rook uit. ‘Niets wat hij niet verdiend heeft.’

‘Is hij dood?’

‘Alleen bewusteloos.’

Opgelucht merk ik op dat de man inderdaad nog ademhaalt. ‘Wat heb je hem gegeven?’

Luke geeft geen antwoord, maar duwt me zachtjes naar het einde van de straat. ‘Dit is geen plek voor jou, Davina. Wees slim en neem een voorbeeld aan je zussen. Ik zal er niet altijd zijn om je te redden.’

‘Dit is de kortste weg naar huis, dat weet je.’

‘Het scheelt hooguit een kwartier als je omloopt.’

‘Tijd is geld, dat hoef ik jou niet te vertellen.’ Met een schuin oog kijk ik op naar het grote, witte huis dat pronkend bovenop de heuvel staat. Ik ben te laat, voor de zoveelste avond op rij. Ik weet dat het te gek voor woorden is om deze buurt te verkiezen boven mijn veilige kamertje in dat huis. Maar hier word ik gewaardeerd, hier ben ik nodig. Hier kan ik het verschil maken.

Een schaduw valt over Lukes gezicht als hij mijn handen vastpakt. ‘Als je thuis maar half zo dapper durft te zijn als hier, dan schijten ze van angst in hun dure broeken. Kies voor jezelf. Nu het nog kan.’

‘Zegt de grootste egoïst van het noordelijk halfmond.’

Ik verwacht dat Luke gaat lachen, maar hij blijft serieus. ‘Er zijn andere manieren om ze te redden. Als iemand het kan, ben jij het.’

2

'Lachen, Fientje. Zeg eens 'cheeeeeeeese'!

'Hoe kan ik nou lachen als je straks aan de andere kant van de wereld woont? Weet je wel hoe ver Vancouver vliegen is?'

'Maar je lacht zo mooi. Ik wil jouw foto boven mijn bed hangen, zodat ik me daar niet zo alleen voel. Weet je wat? We maken er ook eentje van mij. Dan doe ik die stomme prinsessenjurk aan voor de foto, zodat je ook om mij kunt lachen als je je verdrietig voelt.'

'Dat is een goed idee. Maar ik ga je zo erg missen, Ollie. Beloof je dat je me zult schrijven en bellen?'

'Beloofd. En wil je dan nu alsjeblieft 'cheeeeeeeese' zeggen?'

Zoals altijd wanneer ik te laat ben, heeft de rest van het gezin al gegeten. De lege pizzadozen met her en der nog wat restjes ontsieren het mooie glimmende kookeiland van de buitensporig grote keuken die Magda ooit van mijn vader heeft gekregen, maar slechts sporadisch gebruikt.

Zo gaat het altijd. Wanneer ik er niet ben om te koken, laten ze iets bezorgen en maken ze zich niet druk om het feit dat ik misschien ook wel iets wil eten. Dus smeer ik wat boterhammen en neem ze mee naar boven. Ik laat het gesneer van Victoria en Bodyl langs me heen glijden. Na jaren van getreiter en pesterijen heb ik een dikke huid gekweekt en een muur van gewapend beton om mijn hart gebouwd.

Maar daar komt verandering in wanneer ik op mijn laptop het nieuws aanklik en een paar vertrouwde donkerbruine ogen me vanaf het scherm aanstaren.

Ollie.

Jarenlang heb ik gewenst, gehoopt en gebeden dat hij terugkwam, maar dat gebeurde niet. Zijn vader bleek een slimme zakenman en bouwde in Canada een heel imperium op. En als kind had Ollie natuurlijk weinig in te brengen. We schreven en belden veel, maar dat is niet hetzelfde als iemand in het echt zien. Op een gegeven moment verbrak hij het contact en dat vond ik heel moeilijk. Het

voelde alsof hij me ingeruild had voor iemand anders. Alsof ik vergeten werd en niet genoeg waard was om in zijn herinnering te blijven.

En nu duikt hij na zeven lange jaren plotseling op. Naast zijn vader, die een miljoenenbedrijf overneemt in dezelfde godvergeten stad als waar ik al mijn hele leven woon. Waar Ollie vroeger woonde. Ollies gezicht is tegenwoordig vierkant in plaats van rond en zijn schouders zijn een stuk breder. Toch hangen ze nog steeds een beetje, net als toen. Alsof het gewicht van de hele wereld erop rust. Ook torent hij inmiddels boven zijn vader uit. Een heel verschil met vroeger, toen hij een halve kop kleiner was dan ik.

Zijn blik hakt dwars door het scherm heen een gat in mijn muur. Even is het alsof ik weer een meisje van tien ben dat afscheid moest nemen van de enige vriend die ze ooit had gehad. Even is het alsof de tijd heeft stilgestaan en ik niet iedereen ben verloren die me lief was. Maar dan haakt een mooi meisje haar arm in die van hem en ben ik in een klap terug in het nu. Ik mag niet blijven hangen in het verleden, daar help ik niemand mee. Vooral mezelf niet. Die muur moet weer worden opgebouwd, en snel ook.

Dus klap ik mijn laptop dicht en doe wat ik altijd deed als ik aan Ollie dacht, of aan mijn ouders: sporten. Het is tegelijk een zegen en een vloek om in zo'n grote villa te wonen, maar het voordeel ervan is dat de kelder ingericht is als een kleine sportschool. Wanneer nodig loop ik hard op de loopband, sla en trap ik tegen de bokszak en sleur ik net zo lang met gewichten tot ik niets anders meer voel dan brandende spieren en rauwe longen. Maar hoeveel pijn mijn lijf ook doet na intensief sporten, het is minder pijnlijk dan de herinneringen die zich ongevraagd aan me opdringen.

‘Daviiiiinaaaaa!’ Victoria’s stem dringt dwars door mijn heerlijke, gedachtenloze bubbel heen. Ik lig net een beetje bij te komen op een bankje als ze voor me opdoemt in al haar vrouwelijke glorie. Ze heeft een jurk aan die zo strak is, dat ik me afvraag of ze nog wel in staat is te ademen. Maar aangezien ze nog steeds kan schreeuwen, neem ik aan dat het zo is. Helaas.

Ze gaat op een toestel zitten en pulkt wat aan haar lange roze nagels. ‘Jij had vroeger toch een buurjongen waar je veel mee optrok?’

Mijn lichaam verkilt meteen, waarop ik net doe alsof ik met een serie buikspieroefeningen bezig ben. Alles om maar bezig te blijven en niet te hoeven denken aan die vriendelijke ogen. Aan de laatste persoon die me echt aan het lachen maakte.

‘Als je me een nieuwtje wilt vertellen, moet je voortaan eerder zijn, want ik weet het al.’

Victoria trekt haar perfecte wenkbrauwen op en gaat staan. ‘Oké,’ zegt ze op zeurderige toon, ‘dan weet je vast ook dat er een feest wordt georganiseerd ter ere van de opening van de nieuwe vestiging.’ Ze bekijkt zichzelf uitvoerig in de spiegel, wachtend tot haar woorden indalen en een reactie van mij uitlokken. Haar spiegelbeeld geeft me een gemeen glimlachje en een knipoog, waarna ze zich weer omdraait en dramatisch met haar handen zwaait. ‘Het gerucht gaat,’ vervolgt ze op geheimzinnige toon, ‘dat Oliviers relatie met die Canadese Caithlynn over is. En wie kan hem nou beter troosten dan het mooiste en populairste meisje van de school? Ik bedoel, heb je gezien hoe knap hij is geworden?’

Ondanks de oefeningen draaien mijn hersenen overuren. Caithlynn? Een feest? Hier in de stad? Waarom weet Victoria meer over Ollie dan ik?

Het antwoord komt meteen: na de contactbreuk heb ik alles geblokkeerd wat met hem te maken had. Zelfs social media heb ik uit zelfbescherming al die jaren gemeden.

‘Doe vooral wat je niet laten kunt,’ zeg ik met opeengeklemd kiezen. ‘En laat mij met rust, zodat ik mijn oefeningen kan afmaken.’

Victoria grinnikt nog wat, maar beseft dan dat het niet lukt me op de kast te jagen. Daar is na al die jaren veel meer voor nodig. Mijn muur mag dan scheuren vertonen, mijn olifantenhuid is nog steeds intact. ‘Toch jammer dat jij niet uitgenodigd bent voor dat feest,’ zegt ze voordat ze de deur achter zich dichttrekt. ‘Je zou een mooie kapstok zijn geweest.’

3

‘Maar papa, Magda houdt niet van me. En mijn nieuwe zussen ook niet.’

‘Ze doen hun best, meisje. We moeten gewoon een beetje aan elkaar wennen, dat is alles. Geef het wat tijd, dan komt alles goed.’

‘Denk je echt dat ze van me gaan houden, zoals jij dat doet? Zoals mama dat deed?’

‘Hoe kunnen ze nou niet van je houden? Laat je zorgen los, Davina. Je zult zien dat het allemaal wel meevalt.’

Tot mijn schrik zie ik Ollie de volgende dag op school. Hij is een jaar ouder dan ik, dus ik was niet voorbereid op het feit dat ik hem tegen het lijf zou lopen. En nu... Nu sta ik tegenover een Ollie die niet meer mijn Ollie is, maar toch ook weer wel. Het is verwarrend.

‘Fientje!’ roept hij uit, terwijl hij me van top tot teen bekijkt. ‘Fientje, ben jij het echt? Je bent... groot geworden.’ Een voorzichtige glimlach verschijnt op zijn lippen, die versterkt wordt door de pretlichtjes in zijn ogen.

Net als vroeger.

Toch voelt het anders. We zijn geen kinderen meer. De onschuld is al lang geleden uit mij verdwenen, vanaf het moment dat ik voor het eerst voet zette in de Ruige Buurt.

‘Ollie...’ Shit, ik heb die naam al heel lang niet meer hardop gezegd. Het voelt... raar. ‘Dus je bent terug.’

Hij knikt. ‘Ik ben terug. Ik heb je gemist, Davina.’

Dit kan ik niet aan. Het is zo onwerkelijk dat de slungelige jongen die ik voor het laatst zag als kind, nu een knappe achttienjarige tiener is die de meisjes voor het uitzoeken heeft.

‘Vier!’ Twee jongens die ik herken als Anton en Nout slaan Ollie op zijn schouders. Als ze mij in het oog krijgen, beginnen ze te lachen. ‘Heb je zelfmoordneigingen of zo? Die meid ramt je zo het ziekenhuis in met haar ijzeren vuisten. Ik zou maar bij haar uit de buurt blijven als ik jou was.’ Nout trekt hem aan zijn shirt naar achteren, maar Ollie blijft staan. Hij kijkt me ongelovig aan.

Zuchtend schud ik mijn hoofd. Het is maar een keer gebeurd dat ik iemand in elkaar sloeg, en dat was nadat de betreffende jongen een ander meisje dwong dingen te doen die ze niet wilde doen. Gewoonlijk is de boksbal de enige die klappen te verduren krijgt. Maar verhalen doen snel de ronde en worden met de dag grootser, angstaanjagender en gekker.

Even neem ik de tijd om Ollies gezicht te bewonderen. De vierkante kaken, de lichte blos op zijn wangen, de sproetjes op zijn neus. Zijn ogen... 'Ieder verhaal heeft twee kanten. Beetje jammer dat niemand hier de moeite neemt ze allebei te horen.'

Ollie knijpt zijn ogen samen en negeert de twee jongens die achter zijn rug om obscene gebaren maken. In zijn blik dansen vragen rond, maar die ga ik nu niet beantwoorden. No way.

'Waarom noemen ze je eigenlijk 'Vier'?' Dat is echt een stomme afkorting van zijn naam. 'Ollie' klinkt veel leuker.

Hij haalt zijn schouders op. 'Grapje van de trainer. Hij heeft me dat rugnummer gegeven. Ik speel in het schoolelftal.'

'Voetbal? Ik wist niet dat je dat kon.'

'Je weet wel meer dingen niet van mij.' Ik deins achteruit na die woorden. Het klinkt verwijtend, alsof ik degene ben die het contact heeft verbroken. Maar Ollie zucht. 'Oké, dat kwam er anders uit dan ik bedoel. Ik blijf goed te zijn in balsporten. In Vancouver zat ik in het lacrosse-team. Lacrosse speel je met een bal in een netje en...'

'Ik weet wat lacrosse is,' onderbreek ik hem.

Zijn wenkbrauwen schieten omhoog. Ze zijn dikker en zwarter geworden in de loop der jaren. 'Dan ben je de eerste. De rest heeft geen flauw idee waar ik het over heb.'

'Vier, ga je mee? We komen te laat voor de training.' Anton haalt opzichtig een hand door zijn witblonde haar.

Ollie is zo te zien niet van plan met ze mee te gaan. In ieder geval niet voordat hij nog een spervuur van vragen op me afgestuurd heeft. En dat mag ik niet laten gebeuren, dus doe ik een paar stappen achteruit. 'Ze hebben gelijk. Je mag niet te laat komen op je eerste training. Succes, Ollie.' Dan ren ik zo snel ik kan weg, de school uit.

‘Niet boos zijn, meisje. Dit soort dingen gebeuren. Doodgaan hoort bij het leven. Het gebeurt alleen wat eerder dan ik had gedacht.’

‘Het leven is zo oneerlijk, papa. Het pakt alle goede dingen van me af. Eerst mama, toen Ollie en nu jij. Als jij doodgaat, ben ik helemaal alleen.’

‘Je bent niet alleen. Magda zal voor je zorgen. Je bent sterker dan je denkt, Davina. Toen je leerde lopen, had je mijn hand niet nodig. Toen je leerde fietsen, mocht ik je niet duwen. En toen je moeilijke woorden leerde, mocht ik je niet verbeteren. Daarom vertrouw ik erop dat je je wel redt, ook als ik er niet meer ben. Beloof me alleen één ding.’

‘Wat dan, papa?’

‘Je hebt een goed hart. Beloof me dat je anderen behandelt zoals je zelf behandeld wilt worden.’

‘Dat begrijp ik niet helemaal.’

‘Dat komt wel, lief meisje van me. Dat komt nog wel.’

‘Verdomme, Davina, was ik gisteren niet duidelijk genoeg? Je moet hier niet meer komen. Het wordt hier met de dag onveiliger.’ Luke loopt met ferme passen heen en weer en neemt een driftige haal van zijn sigaret.

Ik haal mijn schouders op en kijk rond of ik Brute Boris ergens zie.

Luke wijst met zijn linkerhand vluchtig naar de ingang van de Bar des Doods. ‘Toen hij bijkwam, strompelde hij naar binnen. Die klootzak leeft dus nog, mocht je je dat soms afvragen.’

‘Mooi. Dan word jij in ieder geval niet aangeklaagd voor moord.’

Grijnzend blaast hij een wolk rook uit via zijn neusgaten. ‘Dus je vindt het niet erg als hij doodgaat, maar wel als ik daarvoor zorg? Waar is het meisje gebleven dat geloofde dat er in ieder mens nog iets goeds schuilt?’

‘Dat meisje is verdwenen op de dag dat mijn vader overleed.’ Hoe mooi mijn vaders laatste woorden ook waren, hij had er geen

idee van hoe verknipt het leven in deze stad is. Hij had geen idee waar mijn stiefmoeder toe in staat was. Fysieke mishandeling, daar had ik misschien nog mee kunnen leven. Maar dat deed ze niet, omdat ik al snel veel sterker werd dan zij. Nee, in plaats daarvan besloot ze me mentaal de grond in te trappen. Ze vertelde dat mijn vader nooit van me heeft gehouden, dat hij liever had gehad dat Victoria en Bodyl zijn dochters waren. En toen ze klaar was met me behandelen als een voetveeg, besloot ze me te negeren. Op zich was het een verbetering, maar na een tijdje wordt het best vervelend als iemand constant doet alsof je niet bestaat.

Natuurlijk geloof ik haar leugens niet. Ik weet dat mijn vader van me hield. Waarom ze zo doet, weet ik niet. Ik weet alleen dat ik, zodra ik achttien word, mijn spullen pak en nooit meer terugkom. Tenminste, dat was het plan. Vóórdat Ollie opeens weer voor mijn neus stond.

Luke bevrijdt me van de gedachte aan Ollie door mijn kin vast te pakken. ‘Dat willen ze je laten geloven, maar we weten allebei dat dat niet waar is.’ Zijn donkergroene ogen boren zich in de mijne. Niet zoals een jongen dat doet voordat hij een meisje kust, maar meer zoals een vader zijn dochter toespreekt. ‘Jij zag iets in mij waarvan ik dacht dat het voor altijd verloren was. Jij hebt me gered. Jij zag iets goeds waar alle anderen alleen maar slechte dingen zagen.’

‘Dat was anders,’ mompel ik. ‘Je stal eten omdat je botten uitstaken van de honger. Dat is geen slechtheid, dat is overleven.’

‘Anderen zouden niet hebben gedaan wat jij deed. Daar was moed voor nodig.’ Luke dwingt me hem opnieuw aan te kijken. ‘En daar ben ik je nog steeds dankbaar voor. Maar ik denk dat het tijd is dat je eens aan jezelf gaat denken.’ Zijn ogen beginnen te glinsteren. ‘Ik heb namelijk gehoord dat Olivier van Eijkensteyn terug is. En dat hij een verrekt knappe gast is geworden. Als ik jou was, lieve Davina, had ik allang in zijn sterke armen gelegen in plaats van de heldin te spelen in een oorlog die je toch niet kunt winnen.’

’s Avonds haal ik de foto van een elfjarige Ollie tevoorschijn. Het is de foto die hij me gaf voordat hij wegging en die ik als een knuffelbeer tegen me aan gedrukt hield telkens wanneer ik probeerde te slapen. Hij had een bloedhekel aan die prinsessenjurk, maar hij trok hem wel aan. Voor mij. Ik denk aan ons gesprek in de gang

vanmiddag, aan de blik in zijn ogen toen hij zei dat ik wel meer dingen niet van hem weet. Als hij graag had gewild dat ik het wist, had hij het me toch gewoon kunnen vertellen? Hij is degene die gestopt is met schrijven en bellen.

Een klop op mijn slaapkamerdeur laat me opschrikken uit mijn gedachten. 'Daviiiiinaaaa! Ben je daar?'

Zuchtend leg ik de foto terug in het houten kistje met gouden krullen dat nog van mijn vader is geweest. Dit keer is het niet Victoria, maar Bodyl. Het verschil is bijna niet te horen, maar de intonatie is net even anders. Inmiddels weet ik ze haarfijn van elkaar te onderscheiden.

'Wat wil je, Bodyl?'

Bodyl, met haar eeuwige zwarte vlechten aan weerszijden van haar hoofd, dreunt de kamer binnen. Ze is gekleed in een spijkerbroek en een capuchontrui, haar favoriete outfit. In tegenstelling tot haar zus houdt ze niet zo van uiterlijk vertoon. Vooral niet als het gaat om jurken waar je nauwelijks in kunt ademen. Bodyl is sportief en was in het verleden af en toe een handig trainingsmaatje, maar dat is al een hele tijd geleden. Ik vermoed dat Victoria haar lange nagels in haar zusje heeft gezet en haar ervan heeft weten te overtuigen dat de wereld er zonder mij een stuk leuker uitziet.

Ze zakt neer op de rand van mijn bed en doet tevergeefs een graai naar het kistje. 'We eten bij de Thai in de stad voordat we naar die opening gaan. Regel jij zelf iets?'

Ik snuif spottend. 'Alsof het jullie ook maar iets kan schelen of ik iets eet of niet.'

Bodyl zucht. 'Ik moest van moeder zeggen dat je onder geen beding dit huis mag verlaten vanavond.'

Ik frons mijn wenkbrauwen. 'Hoezo is ze opeens bezorgd om mijn welzijn?'

'Dat is ze niet, dat weet je best.' Ze aarzelt even en speelt onrustig met de koordjes van haar trui, maar dan lijkt ze een besluit te nemen. 'Ach, ik kan het je net zo goed vertellen. Vic gaat vanavond proberen Olivier voor zich te winnen en moeder wil niet dat je roet in het eten gooit. Ze weet van jullie verleden en... nou ja, dat zegt genoeg, toch?'

Ik rol met mijn ogen. 'Denkt ze nou echt dat ik... We waren vrienden, Bodyl. Kinderen.'

‘Ja, toen. Nu niet meer. Ik heb jullie vanmiddag gezien op school. Er is iets tussen jullie en dat heeft niets te maken met vriendschap. Het is meer dan dat.’

‘Niet van mijn kant.’ Wantrouwig strek ik mijn armen boven mijn hoofd en leun tegen het hoofdeinde van mijn bed. ‘Waarom vertel je me dit?’

Bodyl kijkt me een ogenblik aandachtig aan. Ze blaast een kauwgombel en laat hem knappen. ‘Omdat ik wil dat je stiekem wél naar dat feest gaat. Mijn zus mag hem niet krijgen, ze verdient hem niet.’

Verward staar ik haar aan. ‘Wat?’

Bodyl staat op en loopt naar de deur. Als ze zich omdraait, zijn haar wangen rood en haar vuisten gebald. ‘Ze heeft tot drie keer toe mijn vriendje afgepakt. Ik ga ervoor zorgen dat ze helemaal nooit meer krijgt wat ze wil. En daarvoor doe ik alles. Zelfs als dat betekent dat ik moet samenwerken met jou.’ Ze trekt een vies gezicht, maar voordat ik überhaupt de kans krijg te reageren, knalt ze de deur al achter zich dicht. Ik ben te verbaasd om haar nog iets lelijks na te roepen.

‘Davina, liefje, met huilen krijg je je vader niet terug. Het enige wat het je oplevert zijn rode ogen, dus doe in godsnaam iets aan dat gezicht van je en trek je beste jurk aan. Zo kun je je toch niet buitenshuis vertonen?’

‘Maar Magda...’

‘Ik wil het niet horen. Nu niet en nooit niet. John is dood, dus we zullen het met ons viertjes moeten zien te rooien. En ik heb een reputatie hoog te houden in de stad. Het laatste wat ik kan gebruiken is een jammerend kind aan mijn zijde.’

‘Maar...’

‘Nog een ding: ik ben weliswaar aangewezen als je voogd, maar als je je niet gedraagt, zal ik mijn uiterste best doen om je uit huis te laten plaatsen. En je weet wat er van meisjes terechtkomt die geen huis meer hebben. Dus voortaan noem je me Moeder en doe je precies wat ik zeg. Begrepen?’

‘Ja... Moeder.’

Het is me gelukt ongezien door de buurt te komen waar ik een paar uur geleden nog met Luke stond te praten. Er was niemand die zich druk om mij maakte en niemand die me een blik waardig schonk. Eerst was ik niet van plan om naar de opening te gaan, omdat het niet bepaald helpt bij het in stand houden van de muur om mijn hart. Bovendien is het precies wat Bodyl wil. Maar als Bodyl Victoria een hak wil zetten, kan ik die kans natuurlijk niet laten schieten. Wanneer mijn twee zussen elkaar het leven zuur maken, is dat gunstig voor mij, zelfs nu ik me voor Bodyls karretje laat spannen. Bovendien is Victoria Olivier inderdaad niet waard. In de verste verte niet.

De buitenkant van het gebouw ziet er chic en duur uit; een monument van een paar honderd jaar oud dat volledig gerenoveerd is. Er staan dure auto’s op de stoep en achter de ramen zie ik mensen in smoking en dure galajurken aan glazen champagne lurken. Er klinkt zachte, klassieke muziek die alleen te horen is wanneer de voordeur open en dicht gaat. Ik vraag me af of rijke mensen daar echt

van houden of dat ze dat alleen maar doen omdat het zo hoort. In ieder geval is het niet mijn muziek. Geef mij maar een gitaar en een mooie stem.

Als Magda en haar dochters arriveren, duik ik weg achter een muurtje. Victoria heeft zo te zien alles uit de kast gehaald voor haar aanstaande verovering. Magda kijkt zoals altijd afkeurend naar Bodyl, die zich ongemakkelijk een weg baant over de klinkers op haar hoge hakken en nette broekpak. Magda zelf ziet er zoals altijd uit om door een ringetje te halen. Haar donkerbruine haar zit in een strenge knot gedraaid. Ik vraag me af waarom niemand ziet wat voor loeders ze zijn, want ze stralen alleen maar zurigheid en hooghartigheid uit. Maar goed, het zal wel zo horen als je bij de crème de la crème van de stad hoort. Mondhoeken naar beneden en overal op mopperen is daar misschien wel de norm.

Shit. Hoe moet ik hier nu naar binnen? Voor de deur staat een enorme man die mensen die kennelijk niet op de lijst staan, zonder pardon wegstuurt. Ik ben hier niet op gekleed. In een jurk aan door de ruige buurt lopen was geen optie, en er eentje meenemen, daar heb ik niet aan gedacht.

‘Wat doe jij hier?’ vraagt opeens een bekende stem.

‘Luke!’ Van schrik laat ik een klein gilletteje ontsnappen. ‘Als je me hier de les komt lezen, kun je maar beter gaan, want ik ben niet in de stemming voor een discussie.’

Ik kijk opzij naar Luke, die met een twinkeling in zijn ogen een trek van zijn eeuwige sigaret neemt. Serieus, die man moet inmiddels longen als een steenkooloven hebben.

‘Ik ben hier niet om je de les te lezen. Ik ben hier om je te helpen.’

Ik schiet in de lach. ‘Wat wil je doen dan, een injectiespuit tevoorschijn toveren en Magda een dutje laten doen? Graag. Voor de rest van mijn leven, als het even kan.’

Als Luke begint te grijnzen, houd ik abrupt mijn mond. Zijn groene ogen twinkelen als nooit tevoren en lijken... feller van kleur te worden?

‘Zoals ik al zei, ik ben hier om je te helpen. Kijk maar goed, want het zal de eerste en de laatste keer zijn dat je het ziet.’ Met de hand waarmee hij net nog zijn sigaret vasthield, maakt hij draaiende bewegingen. Overal voel ik warme lucht om me heen circuleren. Mijn haren schieten uit de lage vlecht die ik altijd maak voordat ik

ga slapen, mijn zwarte spijkerbroek en leren jasje wapperen als losse vodden aan mijn lichaam alsof ze ieder moment weg kunnen vliegen en ik ruik opeens de geur van rook, maar dan vermengd met iets anders. Iets bekends, maar ik weet niet waar ik het van ken. Het voelt troostend, als mooie herinneringen die de wonden op je ziel verzachten.

Even is het net alsof ik mijn vaders stem hoor. Alsof hij in mijn geest aanwezig is omdat ik hem daar na al die jaren nog steeds in leven houd. Even is het alsof mijn vaders azuurblauwe ogen me doordringend aankijken en me smeken zijn hand te pakken en zijn hulp te aanvaarden.

Wanneer ik mijn ogen open, ben ik verbaasd dat ik niet heb gemerkt dat ze dichtvielen.

Luke staat voor me met een triomfantelijke blik in zijn ogen, die letterlijk groen licht uitstralen. Zelfs om zijn vingers hangt een groenige gloed. Hij haalt iets uit zijn achterzak en houdt het voor mijn neus. Het is een spiegel en het meisje dat naar mij terugkijkt, heb ik nog nooit in mijn leven gezien. Het elegant opgestoken witblonde haar, de perfecte lijntjes eyeliner boven de wimperrand, de subtiele blos op de wangen... In een reflex ga ik met mijn vingers over het gezicht dat niet mijn gezicht is, maar mijn spiegelbeeld doet precies hetzelfde als ik. Als ik naar links kijk, doet het meisje in de spiegel dat ook.

Volledig in de war kijk ik op naar Luke. ‘Wat heb je gedaan?’

Luke haalt zijn schouders op. ‘Nu kun je naar binnen zonder herkend te worden. Je kunt met Olivier praten, lachen en misschien zelfs zoenen.’ Hij deinst achteruit als ik uithaal naar zijn bovenarm na die opmerking. ‘Relax. Geniet gewoon van deze avond, oké?’

‘Maar... als hij me niet herkent, hoe moet ik dan met hem in gesprek komen? Wat moet ik zeggen?’

Luke legt een hand op mijn schouder. ‘Je bent slim, je verzint wel iets.’

‘Maar Luke, hoe kan dit?’ Ik gebaar naar de chique kobaltblauwe jurk die ik opeens draag. ‘Het lijkt wel...’

‘Magie?’ Hij trekt een wenkbrauw op en wiebelt wat met zijn vingers heen en weer. Bijna meteen verschijnt er een zilverkleurig tasje in zijn hand. Met grote ogen staar ik ernaar. ‘Kattenmagie. Het